

[Victor Pürschel.]

skal holde mig til i de Bemærkninger, jeg nu skal tillade mig at gøre.

Den højtærede Statsminister sagde, vendt mod den Betragtning, at der havde været saa mange Ændringsforslag, at han troede, at han, hvis han fik fornøden Assistance og havde en Eftermiddag til Raa-dighed, kunde finde et halvt Hundrede Fejl endnu i det foreliggende Forslag. Ja, det er hvad jeg vil kalde en fordomsfri Betragtning af et Grundlovsforslag. Det harmonerer ikke rigtig med den Højtidelighed, som Udvalgsordføreren — jeg synes med Rette — anlagde, da han sagde: Grundlov er dog Grundlov. For Statsministeren er det altsaa ikke mere, end at hvis han havde Tid til at ofre et Par Timer paa det, hvad han beklageligvis ikke har, og havde den fornødne Assistance, kunde han nok finde et halvt Hundrede Fejl endnu. Ja, det er jo ogsaa en Maade at behandle Grundlovsforslag paa fra en Statsministers Side.

Saa forklarede Statsministeren, at der var jo Forskelligheder mellem Sprogbrugen i 1849 og 1866 og 1920, en uimodsigelig Sandhed; men hvad det har at gøre med denne Udvalgsbetænkning, er det lidt vanskeligere at faa fat paa. Jeg har set efter, hvad der er af Ændringer, der med nogen Ret kan betegnes som sproglige. Der er op imod et halvt Hundrede Ændringsforslag, stillet af Flertallet og tiltraadt af Statsministeren. Af disse er 14 betegnet som redaktionelle, altsaa mindre end en Trediedel, og det er i praktisk talt alle Tilfælde saaledes, at disse redaktionelle Ændringer ikke er det, man forstaar ved sproglige, naar man taler om forskellig Sprogbrug til forskellige Tider i Folkets Historie.

Om Bestemmelsen i § 32 om Valgbarheden har der været talt af Udvalgets ærede Ordfører, som erkendte, at den var vag i sin Affattelse. Den er jo ogsaa meget vag. Ordføreren søgte at forsvare det og fandt en Trøst i nogle Bemærkninger, som var gjort fra konservativ Side om dette Spørgsmaal. Det er naturligvis rigtigt, hvad der i disse Bemærkninger blev fremhævet: at Tinget i gamle Dage, da Spørgsmaal om Frakendelse af borgerlige Rettigheder ikke afgjordes ved Dom, for saa vidt stod frit, men som jeg allerede har paavist, havde det et fast Kriterium — derom er vi jo ogsaa enige, det nævnte den ærede Ordfører ogsaa. Saa skete det Fremskridt, som man fra demokratisk Side saa heftigt havde stræbt frem imod: at det skulde være Domstolene, der fastslog, om der forelaa en i den offentlige Mening

vanærende Handling. Vi havde altsaa her faaet et ganske fast Kriterium, ens for alle, brugbart i alle Livets Forhold. Nu vil man forlade det, og det gør man med Hensyn til Valgretten ikke paa anden Maade, end at man fastsætter visse Regler med Hensyn til Straf, som skal være afgørende for, om en Mand taber sin Valgret, men man etablerer den Forskel, at nu er Valgret ikke som tidligere sammenfaldende med Valgbarhed. Naar man slet ikke giver anden Vejledning end Uværdigheden, er man ude paa meget farlige Omraader. Man kan jo tænke sig den Situation, der praktisk talt aldrig forekom tidligere, at efter at Domstolen har haft dette Spørgsmaal fremme, har haft sin Opmærksomhed henvendt paa det og har afgjort det saaledes, at den siger: Vi mener ikke, at dette Forhold er af den Art, at det bør berøve Manden hans politiske Rettigheder, saa kan Tinget bagefter komme og sige: Jo, det mener vi alligevel; vi vil ikke have ham. Enhver maa kunne se, at dette er en betænkelig Regel, der kan misbruges af et Flertal, naturligvis ikke af det loyale, udmærkede, fortræffelige og lovlige Flertal, vi har nu, men af et andet Flertal, som maatte være mindre fortræffeligt — og man har jo set, at et Flertal ikke altid er saa fortræffeligt, som Flertallet her er, i hvert Fald i egen Opfattelse.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning om Ændringsforslaget Nr. 59; det er det, der taler om, at den personlige Frihed er ukrænkelig, og at ingen paa Grund af sin politiske eller religiøse Overbevisning kan underkastes nogen Form for Frihedsberøvelse. Dette Princip maa naturligvis enhver Dansk erkende er rigtigt. Naar jeg ønsker at gøre en Bemærkning om det, er det blot, fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at den Betyggelse, som man finder her, maaske ikke er saa stor, som den ved første Øjekast synes. Man siger i Bemærkningerne til Ændringsforslaget, at det kan naturligvis meget vel tænkes, at en politisk eller religiøs Opfattelse — jeg haaber, jeg har Tilladelse til nogle korte Citater — „kan føre den paa-gældende til Handlinger eller Undladelser i Strid med gældende Straffebestemmelser“. Ja, det er netop dette, hvilke Krav man stiller til Handlingen eller Undladelsen, som er det afgørende, og der kan man jo tænke sig, at Kravene stilles meget lavt, og saa bliver jo den Garanti, der her bydes, ikke saa værdifuld, som vi alle kunde ønske, den skulde være. Jeg siger dette